

Slå t. — 2) (mek.) Skifva till block i häftyg. — 3) (skepp.) *T-sor*, ett slags brassar, fastade vid nockarna af blindrån. — 4) (jäg.) Rund skifva, fastspikad på stocken öfver en vargrop.

TRIST, tri'sst, a. 1. (lat. *Tristis*) Sorgsen, bedröfvad; ledsam; dystyr.

TRITON, tri'tänn, nom. prop. m. (grek. myt.) En hafsgud. — *Tritoner*, tritonär, pl. Lägre hafsgudar.

TRITONSHORN, tri'tännshörn, n. 3. En tjock, strutformig snäcka, ofta $1\frac{1}{4}$ fot lång, brukbar som blåsinstrument. *Murex nodiferus*.

TRITURATION, ---tschón, f. 3. (af lat. *Triturare*) Rifning, malning.

TRIUMF, -ümmf, m. 3. (lat. *Triumphus*) 1) (ford. hos Romarne) En fältherres högtidliga intåg i Rom efter en vunnin betydande seger. — 2) (i allm.) Segertåg. — 3) (fig.) a) Seger, lysande framgång. — b) Segerglädje. [Triumph.]

TRIUMFALISK, a. 2. Som tillhörde, utmärkte en triumf i det gamla Rom. [-phal-]

TRIUMFATOR, triummsfåttår, m. 3. (uttalas i pl. — *törär*) 1) (hos Romarne) Fältherre, som höll ett segerintåg. — 2) Segerherre, segervinnare. [-phat-]

TRIUMFBÅGE, triümmfbåge, m. 2. pl. — *bågar*. Monument, som fordom i Rom och andra romerska städer upprestes till ärbetygelse åt triumfatorer. [-umph-]

TRIUMFDRÄGT, c. 3. Den praktfulla drägt, hvare en triumfator var klädd. [-umph-]

TRIUMFERA, v. n. 1. (lat. *Triumphare*) 1) Hålla segerintåg. — 2) Segra. *T. öfver någon*. — 3) Jubla öfver en vunnin seger, lysande framgång. *T. öfver något*. — *T-nde*, part. pres. *En t. skönhet*. — *Triumferande*, n. 4. [-phera.]

TRIUMFPORT, m. 2. 1) Port i det fordna Rom, som endast vid triumftåg begagnades. — 2) Se *Äreport*. [-umph-]

TRIUMFTÅG, n. 3. 1) En triumfators segerintåg i Rom. — 2) (i allm.) Segertåg. [-umph-]

TRIUMFVAGN, m. 2. Den förgyllda, med elfsenben beprydda, af fyra hvita hästar dragna vagn, på hvilken vid triumftåg i det fordna Rom triumfatorn åkte. [-umph-]

TRIUMVIR, tri'ummvurr, m. 3. (uttalas i pl. — *vi'rär*) *T-er* kallades, hos de gamla Romarne, vissa öfverhetspersoner, som tre tillsammans utöfvade någon del af statsförvaltningen. Sades sedermera äfv. om de tre personer, som särskilda gånger i förening tillvällade sig republikens styrelse. *T-erne Marius, Sylla och Cinna*.

TRIUMVIRALISK, a. 2. Som tillhör, angår triumvirer eller deras värdighet.

TRIUMVIRAT, ---ät, n. 3. o. 3. 1) En triumvirs embete eller embedstid. — 2) Föreningen emellan de triumvirer, som bemäktigade sig högsta väldet i Rom. *Crassi, Pompeji och Cæsars t.*

TRIVIAL, --äl, a. 2. (lat.) Alldaglig, hvardaglig, allmän, platt, utnött.

TRIVIALITET, ----ét, f. 3. Alldaglighet, platthet.

TRIVIALSKOLA, --älskóla, f. 1. Lärdomsskola, der lärjungarne förberedas till undervisning vid gymnasium.

TRIVIALT, --ält, adv. Hvardagligt, platt.

TRO, v. a. o. n. 2. I. 1) Hålla något för sant; vara öfvertygad om sanningen eller verkligheten af något. *T. något*. *Det t-r jag icke*. *T. icke, hvad han säger*. *Jag t-r, att han är en hederlig karl*. *T. på en Gud*, att en Gud är

till. *T. på själens odödlighet, på underverk*. *T. på Gud Fader, på Gud Son och på Gud den H. Ande*, hålla läran om Treenhigten för sann. — 2) a) Sätta tro, lit till; lita, förtrösta. *T. mig på mill ord*. *T. mig, så är det verkliga*. *T. icke hans löften*. *T. någon på hans ärliga ansigte*, lita på någon endast för hans goda utseende, utan att vidare känna honom. *T. någon*, hålla för sant, hvad någon säger, uppgifver, påstår; äfv. sätta sin lit till honom. *T. en väl*, väl förlita sig på någon. *T. en illa*, misstänka honom för falskhet, bedräglighet, opålitlighet, oskicklighet. *Han är ej att t.*, icke att lita på. *Jag t-r honom icke mer än jemt*, jag litar ej på honom. *T. sig väl* ell. blott *t. sig*, hysa sjelfförtröstan. *Han t-r sig ej*, litar ej på sig sjelf, misstror sin förmåga. (Fig.) *T. sina ögon*, sätta tro till, anse för sant, hvad man ser. *T. mig!* brukadt utropsvis, förvexlas i allmänhet med *Trå mig!* (se *Trå*). (Talesätt) *Du må t. att...*, du må lita på, du bör veta, att..., vara öfvertygad att..., t. ex.: *Du må t., det var ingen lätt sak*. I samma mening säges äfv.: *Du skall t. att...* — b) (särskilt i fråga om religion) Med botfärdigt hjerta emottaga Guds nådelöften, på dem förtrösta och dem till helgelse använda. *T. på Gud*, förtrösta på Gud och hans nådelöften. *T. på Christum*, erkänna Christi lära för sann. — 3) Anse, förmoda, tänka. *Hvem t-r herrn mig vara?* *Jag t-r er vara en skälm*. *Han t-s vara rik*. *Jag t-r honom i stånd till allt*. *T. sig vara rik*. *Han t-r sig kunna det*. *Jag t-r mig veta det*. *Jag trodde väl det*, ell. *jag kunde väl t. det*, jag förmodade, misstänkte, anade det. *Om han kommer, som jag vill t.*, som jag tror och hoppas. *Man kunde (skulle) t., att han är tokig*, han betar sig, som om han vore tokig. *Det hade jag aldrig kunnat t.* *T. sig höra, vara, kunna*, o. s. v., tycka sig, inbilla sig &c. *T. om*, tilltro, anse i stånd till, t. ex.: *Jag trodde honom ej om en sådan elakhet; vi trodde henne ej om att kunna göra det*. *T. sig om*, tilltro sig. (Fam.) *Det t-r jag...* (tonvigt på *det*), säges, då man vill uttrycka, att någon-ting, i ett visst fall, icke är underligt, svårt, konstigt, t. ex.: *Det t-r jag, för den, som är så rik som ni, är det ingen konst att leva*. — *Syn*. Hålla före, Mena, Förmena, Förställa sig, Inbilla sig. — 4) (jäg., om fågel) Sitta stilla nedtryckt emot marken. — *T-ende*, part. akt. Brukas, i kyrklig stil, både som adjektiv och substantiv, t. ex.: *En t. kristen*. *De t. äro så*. Bildar sammansättningen Rättroende.

TRO, f. sing. II. 1) (subjektivt) a) Öfvertygelse om sanningen eller verkligheten af något, som icke kommit eller kunnat komma till vår erfarenhet. *T-n på underverk*. *Min t. på sanningen af hans ord blef något rubbad genom denna underrättelse*. *Det är en allmän t., att...* *Sätta t. till något*, anse för sant, t. ex.: *Jag sätter ej mycken t. till hans berättelse*. *Sätta t. till någon*, anse för sannfärdig (se äfv. bem. 4). — b) Erkännande af en religionsläras sanning. (I kristlig mening) Erkännande af kristna lärans sanning. *T-n utan gerningar är död*. *Stark, fast, svag t.* *Fast i t-n*. *En rätt t.*, en sann t., eller blott *t.*, kunskap om nåden i Christo, jemte erkännande af evangeliets sanning, och en så viss förtröstan till Gud om syndernas förlåtelse genom Christum, att den verkar förbättring och helgelse. *En levande t.*, som är verksam i kärlek, dygd och goda gerningar. *En*